

ליובאוויטש

"בשעה שישנו תוקף הגשמיות והחומריות, יש צורך לבקוע זאת על ידי אור חזק ביותר, שהוא ענין של עמידה בתוקף ללא פשרות, ועל ידי זה נעשית היציאה מאפילה לאור גדול, בביאת משיח צדקנו בקרוב ממש" (משיחת י"ב תמוז תשי"ט)

64 אדר שני תשפ"ד

כהקדמה ל'עבודת הביטחון' מפסיקים לפחד מהפחד

פארבריינגען חסידי הרב יצחק ערד ראש ישיבת דעת ברחובות

שהמאמץ להיות בביטחון בכל מחיר, עלול אפילו להעצים את הפחד, בצרפו אליו פחד נוסף: "אבוי, אינני מצליח להיות בביטחון..."

להתחזק באמונה

עוד קודם ביאור משמעותה של עבודת הביטחון, יש להקדים ולהזכיר את יסודות האמונה שלנו כיהודים. ואכן, בשיחה הנ"ל (בחלק לו) הרבי מבאר קודם כול את ההתייחסות שלנו לפחד מצד היותנו "מאמינים בני מאמינים", ורק לאחר מכן עובר ללמד את החידוש של עבודת הביטחון.

יהודי, מצד נפשו האלוקית, הוא אדם מאמין. טבועה בו אמונה בכורא היחיד, שמנהיג את העולם ומחדשו בטובו בכל רגע ורגע. הפחד נובע מהתחושה או המחשבה של האדם שסכנה או איום מרחפים עליו. ואולם כשיהודי מחזק בתוכו את האמונה שהכול בשליטתו היחידה והבלעדית של ה' אחד, ש"אין עוד מלבדו", וכל המאורעות קורים בהשגחתו הפרטית ולמעלה "הכול טוב" (כמובא באיגרת הידועה בתניא 'להשכילך בינה') – הוא נרגע.

האמונה קיימת בפנימיותו של כל יהודי, אבל היא יכולה להיות באופן 'מקיף' בלבד. כדי שהאמונה תחדור אל פנימיותנו, עלינו לחשוב עליה ללא הרף, ללמוד את תכניה ולהתבונן בהם תדיר. יש לשנן לעצמנו שוב ושוב את היסודות הבסיסיים ביותר של היהדות והחסידות: הקב"ה הוא טוב, הוא מחדש את העולם בטובו ומשגיח על הכול בהשגחה פרטית: כל תנועה בעולם, אפילו התנודה הקלה ביותר של עלה מתגלגל – נובעת ממנו, ואין לשום גורם יכולת לעשות כל פעולה שהיא ללא רשותו וכוחו של ה'.

טוב נראה ונגלה

כל האמור עד כאן הוא חיוזק האמונה. חיוזק זה הוא הבסיס והתנאי לפיתוח 'עבודת הביטחון'. לפיתוח 'עבודת הביטחון', חייבים להקדים את יציקת היסודות החזקים של האמונה.

ואכן, בשער הביטחון לרבנו בחיי – שהרבי, ברבים ממכתביו, ממליץ ללמוד כדי להתחזק במידת הביטחון

הזמן והתקופה בה אנו נמצאים, זמן של מלחמה, מעורר אותנו להתחזק במיוחד בביטחון שלם בה', עד כדי מנוחת הנפש, ובפרט כאשר נמצאים בחודש אדר בו "מרבנים בשמחה" ומבטלים את כל העניינים הבלתי רצויים בשישים ימי השמחה (של אדר א' ואדר ב').

לשם כך מומלץ ללמוד ולהעמיק בשיחות של הרבי על הביטחון בה' והשפעתו (ובפרט בשיחה הידועה ב'ליקוטי שיחות' שמות חלק לו), על יסוד פתגמו הידוע של הרבי ה'צמח צדק': "חשוב טוב – יהיה טוב!".

כשעוסקים בחשיבות הקניית מידת הביטחון בה', בייחוד בזמן שבו אנו נתונים כעת, חשוב להקדים ולהדגיש: בראש ובראשונה יש להימנע מלפחד מהפחד עצמו.

ישנם שלומדים עד כמה גדולה השפעת הביטחון בה' על המציאות, ועל דרך זה ההשפעה ההפוכה של הפחד, וכלשון הפסוק "מְגוֹרֵת רָשָׁע היא תְּבוֹאָנוּ", שמשמעותו – הפחד עצמו עלול להביא על האדם את מה שהוא פוחד מפניו, והידיעה הזו עצמה מעוררת בהם פחד וחרדה: הם חוששים שמא ביטחונם בה' איננו שלם, ושמא הפחדים שמעורר בהם המצב, יביאו לתוצאה שלילית במציאות. וכך הלימוד והעיסוק בחשיבות הביטחון בה' ובהשפעתו, גורמים את ההפך ממה שהיינו מצפים: במקום להרגיע – הם מגבירים פחדים וחרדות.

לכן, בראש ובראשונה חשוב לזכור: אין לפחד מזה שאנו מפחדים, שכן בפסוק הנ"ל נאמר "רשע". פחדו של ה"רשע" יביא עליו את הדבר השלילי שמפניו הוא חושש כל כך. אך ב"ה אנחנו איננו רשעים. אנו יהודים כשרים וחסידים שמשתדלים לעשות את רצון ה'. ואם יש בנו פחד טבעי – זה טבעי ונורמלי. הכול בסדר.

הרבי בשיחתו הידועה הנ"ל על הביטחון בה', מגדיר את הביטחון כ"עבודה בפני עצמה". הגדרת התהליך בשם "עבודה" מעידה שהפחד טבעי. אלא מה? עלינו להתרומם ממנו באמצעות 'עבודת הביטחון'. כל עוד האדם "מבוהל" מהפחד עצמו ולא מצליח להכיל אותו, הוא לא יצליח בעבודת הביטחון; ולא זו בלבד אלא

שמחה וביטחון

4 משנכנס אדר מרבים בשמחה! הרבי שאל: מי הרשה לך להכניס עצבות לחדרי?!
////

5 אל תסתפקו בכרס ניחומים החיים עצמם: טור נוקב ומטלטל מאת הרב זלמן רודמן
////

7 ליהודים הייתה אורה ושמחה הזמר החב"די ר' ישראל'יק בש מספר לחוגגים על הנפש האלוקית
////

קו' ליובאוויטש' 077-227-770-9 ושיעורים מרתקים לשמיעת הנציגים

מעוניין לקחת חלק? דרושים נציגים פעילים מרחבי הארץ

טל. 03-3750028 פקס. 02-5324679 ת.ד. 347 כפר חב"ד chabad@chasdei.org

י"ל ע"י ליובאוויטש שבליובאוויטש (ע"ר) לתרומות: ליובאוויטש בנק דיסקונט סניף 64 חשבון 203445505

המשך בעמוד הבא <<< לעילוי נשמת מרת פייערל פנינה ע"ה ב"ר אברהם משה ז"ל ויינפלד נלב"ע ט"ו בטבת ה'תשע"ט תנצב"ה

להיות ברוח של שמחה לא רק כשלומדים ומתפללים

לשאלה כיצד להגיע לרמה גבוהה יותר של שמחה בעבודת ה', בהתאם לציווי "עבדו את ה' בשמחה" (תהילים ק, ב) – כדאי לזכור שכל הפעולות של יהודי בחיי היום יום, הן חלק מעבודה אלוקית כזאת, כפי שמצוטט גם בשולחן ערוך, "כל מעשיך יהיו לשם שמים" (אורח חיים רלא, א).

פירוש הדברים, שיהודי צריך להיות ברוח של שמחה, לא רק כאשר הוא מעורב ישירות בדברים כמו תפילה ולימוד התורה, אלא במשך כל הזמן.

ומכיוון שהקב"ה מצפה לכך מהיהודי, ברור שזהו דבר שניתן להשיגו. דרך אחת לגרום לשמחה ואושר כאלה היא, כפי שהוסבר במקורות שונים, להתבונן בזכות הנפלאה שהקב"ה נתן ליהודי ללמוד את תורתו ולקיים את מצוותיו, עם היכולת להפיצן בסביבתו. אם מלך בשר ודם בוחר אדם מתוך פינה נידחת בממלכתו ואומר לו שזה ישיב את רצונו של המלך אם הוא יבצע משימות מסוימות, זה בוודאי יהיה מקור לשמחה רבה עבור אותו אדם. על אחת כמה וכמה שזה כך כאשר מלך מלכי המלכים, הקדוש ברוך הוא, פסח על כל המלאכים הקרובים אליו ובחר בעם היהודי כאן בעולם הזה, שיקיים את מצוותיו בחיי היום יום.

לפעמים חוסר השמחה עשוי לנבוע מחוסר שביעות רצון אישי ממצבו של האדם ב'יום השליחות' האמורה. אני מציע שתעיין באותם חלקים בספר התניא (ראה תניא, חלק א, פרק לא) שעוסקים בבעיה זאת. שם מודגש שחוסר שביעות הרצון ממצבו האישי של האדם או מחוסר השלימות שלו, אינו צריך להפריע למצב של שביעות הרצון והשמחה ממה שהוא כן מקיים בענייני תורה ומצוות.

'מורה לדור נבוך' חלק א' עמוד 79

<<< המשך מעמוד 1 – יש הרחבה גם ביסודות הבסיסיים של האמונה באחדות ה', בהשגחתו ובמידת טובו, ושהכול טוב בשורש. יסודות אלו הם שישללו לנו את הדרך להגיע לעבודת הביטחון' השלמה.

לאחר הדגשה זו, יש לשים לב לחידוש הגדול של עבודת הביטחון על האמונה: האמונה אומרת שגם אם חס ושלום תגיע איזו צרה, כיוון שאין ספק שהיא הגיעה ברצון ה' ובהשגחתו, הרי "גם זו לטובה". הידיעה הברורה מביאה לרוגע, מתוך השלמה מלאה עם רצון ה'. הביטחון בה', לעומת זאת, הוא הוודאות הפנימית הנוגעת למה שעדיין לא הגיע – לעתיד: הוא יהיה טוב גלוי.

ולדוגמה, במצב העכשווי:

האמונה מחזקת את המחשבה שהכול לטובה וכל דבר שקורה מגיע מלמעלה. האמונה גם נותנת כוח להתמודד עם הכאב הגדול על דברים לא רצויים שכבר קרו, מתוך אמונה שדרכי ה' נסתרות, ואין אנו בשכלנו מסוגלים להשיגן.

הביטחון בה' הוא חיזוק הוודאות הפנימית שעם ישראל ינחל ניצחון במלחמה, כל אויבינו ימוגרו, וכל המתכננים לפגע או להזיק לא יצליחו להוציא מזימתם מן הכוח אל הפועל, ואדרבה: "חַרְבָּם תָּבֹא בְּלָבָם וְקִשְׁתוֹתָם תִּשְׁבְּרָנָה".

פיתוח מחשבה כזאת בתוכנו אכן אינו דבר קל. הוא דורש עבודה פנימית נוספת, מעבר לאמונה. הרגיעה שבאה כתוצאה מהביטחון בה', אינה רק רגיעה של השלמה, כעין "מה שיהיה – הכול מאת ה' והכול לטובה", אלא רגיעה מתוך ודאות פנימית שהקב"ה ייטיב לנו בטוב הנראה והנגלה. ואותה ודאות פנימית היא הפועלת במציאות ו'ממשיכה' את הטוב הגלוי בפועל. ■

הלכתא רבתא לשבתא

מאת רבני כולל להוראה וחסידות – ביתר עילית,
בראשות הגה"ח הרב **שלום רבינוביץ שליט"א**, רב ומו"צ

דיני נטילת הציפורניים בערב שבת

1. מצווה לגזוז הציפורניים בכל ערב שבת מפני כבוד השבת, והסדר הוא גזיזת הציפורניים ואחר כך הטבילה לכבוד שבת [שערי הלכה ומנהג סימן ק"ל]. ועל פי המובא מהאר"י מצינו סתירה האם קציצת הציפורניים צריכה להיות לפני חצות או לאחריו, לפני תפילת מנחה או לאחריו [ועיין איגרות קודש חי"ח עמוד תק"ס]

2. לשון אדמו"ר הזקן בשולחנו [סימן רס, א] מצווה לגלח הציפורניים "בכל ערב שבת" וכתב הגאון ר' חיים נאה [קצות השולחן סימן עג, אות ד] פשוט דהיינו ציפורני ידיו מפני המיאוס, אבל ציפורני רגליו אין חיוב. מדברי אדמו"ר הזקן נראה שיש מצווה לעשות זאת בכל ערב שבת [יש שכתב שאין חיוב לקצוץ למי שבטבעו או מחמת חולי או זקנה ציפורניו גדלות לאט ואינן בולטות מן הבשר, אם כי בוודאי "מצווה" היא (בן איש חי)].

3. בשולחן ערוך אדמו"ר הזקן כתב, יש נזהרין שלא לקצוץ ציפורני הידיים והרגליים ביום אחר [חוץ מערב שבת] מפני חשש סכנה, מטעם הידוע להם [ושמעתי שאין לקוץ אותם [הציפורניים] כי אם ביום שישי אחר חצות, שאז אין ל'חיצונים' שליטה [שהציפורניים הן מותרות של הגוף ויכול להיות ל'חיצונים' אחיזה] וכיוון שבא שבת, אין להם שליטה [שפתי כהן' לאחד מגורי האריז"ל].

4. הנוטל ציפורניו מידיו או מרגליו, בין בסכין ובין בשיניו, נוטל ידיו במים דווקא. ואינו צריך ליטול שלוש פעמים, ואפילו נטל ציפורניו על ידי אחר, גם צריך נטילה [והנוטל את ציפורני חברו, אינו צריך נטילה].

לזכות

ידידינו היקרים
משפחת **גלויברמן** שיחי'
לרגל נישואי בנם הת' **יהושע חיים** שיחי'
עב"ג הכלה מ' **נאוה** תחי'
י"ט באדר א' תשפ"ד
לבניין עדי עד!

בברכה

מערכת עלון ליובאוויטש

לעילוי נשמת

האישה היקרה
מרת **ירדנה** ז"ל
בת ר' יוסף ז"ל
הולנדר
נלב"ע ט"ז באדר תשפ"ב

השותפות שבין ההורים לצוות החינוכי

הרב ישעיהו ובר מייסד "שיטת הרב ובר" ללימוד הגמרא ומומחה בעל שם לחינוך ולהקניית מיומנויות למידה

מסופר שאדמו"ר הזקן פנה לאחד מחסידיו ואמר לו: "לי יש חובה מן התורה ללמד את בני (אדמו"ר האמצעי) תורה, ואילו לך יש מצווה לפרנס את אשתך וילדיך; הבה נחליף בינינו תפקידים, אתה תלמד את בני ואני אפרנס אותך ואת משפחתך".

כך היה תמיד בהיסטוריה היהודית – ההורה וה'מלמד' היו מחליפים ביניהם תפקידים. וגם היום, שותפות זו מוסיפה להתקיים, גם אם במסגרות לימודיות גדולות יותר. יש מערכות שבהן שותפות ההורים יותר דומיננטית ויש כאלה שפחות. וכמובן, כל אחד מצפה שהשותף השני יעשה את המיטב בחלק שלו... הגיע הזמן לרענן את השותפות הזו ולהגדיר את תפקידי שני הצדדים, באופן שבו האחד ישלים את זולתו לטובת קידומם של הילדים. אך עוד קודם לכן, חשוב שנבין את מהות החיוב ההלכתי של ההורים אל מול מהות החיוב ההלכתי של הצוות החינוכי. כי אכן מדובר על שתי מהויות שונות וכל אחת מהן נמצאת בחלק אחר בשולחן ערוך.

"ושינתם לבניך"

מצוות עשה על האב ללמד את בנו תורה.

אנשי החינוך חייבים את שיתוף הפעולה של ההורים – על מנת לקבל מהם את הכוח הטמון במצוות חינוך הילדים

מצווה זו כוללת – בנוסף לשינון התורה עם הילד, גם – את הצורך להכשיר את הקרקע להצמחת הלימוד, שהרי הילד עצמו אינו מחויב לבצע את הציווי שחל על האב ללמדו תורה. בהקשר זה, אגב, ראוי לציין כי ילד מושפע ממידת האכפתיות והשאיפה של אביו שהוא (הילד) יצמח ויחיה את התורה כ'תורת חיים', יותר מאשר הוא מושפע ממידת היות אביו עצמו תלמיד חכם.

שכירות שהופכת לשותפות

מקומה של המצווה החלה על הצוות החינוכי הוא: בחלק השולחן ערוך שמתייחס להלכות שכירים. ל'מלמדים' אין חובה בסיסית ללמד ילדים (שאינם ילדיהם) תורה. אלא הם, בבחירתם החופשית, בחרו להיות 'שכירי חינוך' ומכאן חובתם ללמד ילדים תורה ולהנחיל להם יראת שמים.

שכיר יכול, באופן עקרוני, להפסיק את שכירותו. לעומתו האב איננו יכול להתחרט או לחדול ממחויבותו כלפי בנו. מהיכן מקבל ה'מלמד' כוח ללמד ולחנך את הילד? מהשותפות עם ההורים. הם שוכרים את שירותיו ובכך הופכים אותו שותף לחוב ולשליחות שלהם.

למעשה, הורים ללא ידע לימודי ומקצועי הם לא פעם חסרי אונים מול חובם האישי לקדם את ילדיהם. וגם אנשי החינוך חייבים את

שיתוף הפעולה של ההורים – על מנת לקבל מהם את הכוח הטמון במצוות חינוך הילדים.

כך נעשה זאת נכון

להלן נדגיגש ונחדד מספר נקודות אשר בכוחן למקסם את השותפות שבין ההורים לצוות החינוכי:

הוראות 'עשה':

א. להקפיד לתת כבוד והערכה לצוות החינוכי, גם כאשר להורים יש ביקורת על עבודת הצוות. הבה נחזור לימים הקודמים בהיסטוריה, כאשר ההורים נתנו תמיד את מלא הערכה ל'מלמד'. ב. חשוב שההורים יחוו ביחד עם ילדיהם את תהליך הלמידה (ולא רק לפני מבחנים). עליהם להיות שותפים לחוויותיו של הילד בכיתה. ג. בזמן לימוד ההורים עם ילדיהם, עליהם לשנות מעת לעת דינמיקה. פעם ההורה מסביר והילד מקשיב ופעם הילד מסביר וההורה מקשיב. ד. חשוב מאד להשתדל להמתיק לילדים את העול הלימודי (באמצעות מתקן, פרס וכו').

הוראות 'לא תעשה':

א. אין להטריד את הצוות בזמנים שהם מעבר לשעות העבודה. ב. אין לגלות קפידה או לתת ביקורת סביב נושא הלמידה. ג. אין ליצור מתח סביב הלמידה או הדרישות הלימודיות. ד. אין לדרוש מהילד להגיע לרמה שהיא מעבר למסוגלותו שלו.

הכל מתהפך לטובה!

א חסידישע מעשה

שחשבו, אבל לניתוח עצמו היה מחיר כבד והילדה לא חזרה לדבר וגם החלה לסבול מבעיות זיכרון.

בפסח שהו אצל בן משפחה בפלטבוש וב'סעודת משיח' הלכו להתוועדות אצל הרבי. באחת ההפסקות בין השיחות קרא לו הרבי, נתן שתי חתיכות מצה ואמר: "המצה היא מאכל של רפואה ושל אמונה. חתיכה אחת תיתן לבת שלך שיהיה לה רפואה וחתיכה אחת תיקח לעצמך שתהיה לך אמונה. הבת שלך אינה צריכה לסבול מכך שחסר לך אמונה". אחר כך, בעת חלוקת 'כוס של ברכה' הוסיף הרבי: "הסדר הוא, קודם חודש ניסן שהוא חודש של אמונה ואחר כך חודש אייר שהוא חודש של רפואה, אבל כאן יכול להיות ונהפוך הוא, והרפואה של הבת לא תחכה עד שתהיה לך אמונה, אלא קודם היא תהיה בריאה ואחר כך תבוא האמונה שלך...". עוד באותו ערב נעלמו לחלוטין כל קשיי הזיכרון והדיבור של הבת.

על פי 'ורבים השיב מעוון' חלק א, עמ' 96

שלי!". אך הרבי השיב בתקיפות: "וככה תציל את הבת שלך על ידי שתכניס עצבות לתוך החדר בחודש אדר?".

האבא אמר שהוא מוכן להיות 'בשמחה', אבל איך אפשר? הרבי ענה: "אדר זה חודש של שמחה בגלל ונהפוך הוא", ואז הפך את שתי ידיו מצד ימין לצד שמאל ואמר: "מתהפך, הכול מתהפך".

האבא יצא החוצה ופתאום נזכר שהוא שכח לקבל מהרבי תשובה מה לעשות עם הניתוח? הוא ביקש מהמזכיר להיכנס שוב, אבל המזכיר סירב משום התור הארוך והציע לו לכתוב פתק והוא יכניס זאת לרבי. האיש התיישב וכתב, והרבי השיב דרך המזכיר כי כבר ענה לו ב'יחידות'. אולם האבא התעקש שהוא רוצה תשובה ברורה.

הרבי ענה ש"אם דווקא שואל, אז שיתיעץ עם רופא שלישי". למעשה, מאוחר יותר הבין את המשמעות החמורה של הדברים. רופא שלישי ייעץ לעשות את הניתוח וכאשר פתחו את הראש, גילו נס: הגידול לא היה כמו

בצפון הארץ גר יהודי צרפתי בשם יהודה בן שושן ונולדה לו בת יחידה אחרי כעשר שנות נישואין, בזכות ברכה של הרבי. בגיל עשר החלה הילדה להתלונן על כאבי ראש ואחרי סידרת בדיקות גילו שיש לה ל"ע גידול ממאיר במוח. העצה היחידה הייתה לטוס לבוסטון ושם לשקול ניתוח.

כשהגיעו לשם, הציעו הרופאים שתי אפשרויות: ניתוח – שהם אינם יכולים להבטיח שתתעורר ממנו או להשאיר אותה כך והיא תוכל לשרוד חצי שנה. האבא נשבר לחלוטין ואולם אשתו עודדה אותו לנסוע לניו יורק, מרחק שעתיים מבוסטון, ולהתייעץ עם הרבי שבירך אותם בזמנו להולדת הילדה.

הוא נסע לניו יורק ונכנס ליחידות ופרץ בבכי נורא. בקושי הצליח להוציא מילה מהפה ולספר על הצרה שלהם. הרבי הביט בו ואמר, "משנכנס אדר מרבים בשמחה ואתה בא לעשות ההיפך?! מי הרשה לך להכניס עצבות לתוך החדר שלי?". האבא חשב שהרבי מתברך והחל לצעוק "זה החיים של הבת

כשתגלה שטעית, זה עלול להיות מאוחר מדי

הרב זלמן רודמן סופר ואיש חינוך

כדי לקבל פרספקטיבה על החיים, מה שצריך זה בעיקר זמן וזיכרון. שיחלוף דיי זמן כדי שיתאפשר לנו לראות תמונה שלמה, לפי ערך, ושנזכור מה חווינו במרוצת הזמן הזה.

השיחה ההיא, איתו, עדיין חרותה בליבי. זה היה לפני כ-30 שנה. שנינו היינו אז אברכים צעירים. למעשה זה היה יותר ויכוח משיחה. אני אפילו זוכר באיזו נקודה בבית הכנסת עמדנו בשעת מעשה.

אני טענתי בלהט שאי אפשר 'גם וגם'. גם לחיות חיי מותרות נהנתניים וגם לגדל ילדים חסידיים. גם להנחיל להם (כאידיאל! לא כהצצה סקרנית חטופה שלפעמים מומלץ להעלים ממנה עין) 'ידע עולם' רחב, וגם לרצות שהם יהיו מחוברים באמת לערכי התורה והאמונה העמוקים שלנו. הוא חלק על דעתי, גם כן בלהט. ראה בי אדם מצומצם. פנאטי מיושן. צר אופקים. "אפשר", הוא אמר לי, "גם וגם!".

הכול אז היה תיאורטי בלבד. אחר כך הוא הרחיק גאוגרפית ומיעטנו להיפגש. לפני כמה שנים שמעתי שאחד מילדיו עזב לגמרי ועוד אחד מהם – מתנדנד. לאחרונה נפגשנו ושוחחנו על דא ועל הא, גם על ענייני משפחה. "לצערי, הגדול שלי לא דתי", הוא אמר ולרגע השפיל את עיניו, "אבל הוא הלך להייתק והוא מאוד מאוד מצליח בזה. חברה דרום קוריאנית גדולה מתעניינת בסטרטאפ

שלו". נתתי לו בראשי. מה כבר יכולתי להגיד, "אמרתי לך"?

לבה, בעצמי, בקצב שלי

היכולת שלנו להביט אל מנגנוני נפשנו ולהבין אותם בזמן אמיתי, תוך כדי פעולה וקבלת החלטות – מוגבלת מאוד. מכאן גם הקושי להבין תוצאות והשלכות עתידיות של בחירות ומעשים שאנו עושים כאן ועכשיו. החיים שלנו נעים, במידה רבה, על מסלול תמידי של ניסוי וטעייה. מצד אחד, זה מרתק ומרגש. אנחנו כל הזמן מופתעים ומגלים דברים חדשים.

מצד שני, הניסויים הללו שאנחנו עושים, הם בכני אדם חיים. ניסויים על עצמנו וניסויים על ילדינו. אנשים – בעיקר צעירים – באים ואומרים, "תן לי לעשות את הדרך שלי לבד". או "אני רוצה ללמוד את החיים בעצמי". "להתנהל בכלים ובקצב שלי". הם מסרבים להישען על ניסיונם של אחרים ובכך לחסוך מעצמם זמן אבוד ומפחי נפש.

איך אמר מי שאמר? עד שאנחנו גדלים ומבינים שההורים שלנו לא היו כל כך "טיפשים" כפי שאולי חשבנו, כבר יש לנו בעצמנו ילדים בוגרים הרואים בנו "טיפשים".

מעין תגובת שרשרת

אחת התובנות החשובות שהגעתי אליהן (כאמור, עניין של פרספקטיבה...) היא, שבענייני נפש ורוח הדברים עובדים הפוך לחלוטין מאשר בענייני גוף וחומר.

בענייני גוף וחומר, ככל שאין לך וחסר לך, אתה יותר מודע לחסר ויותר משתוקק למלא אותו. אתה רעב? אתה רוצה לאכול. אתה מאוד רעב? אתה חייב לאכול. אתה ממש מורעב? כל מה שאתה רוצה זה 'להתנפל' על אוכל ו'לטרוף' אותו. כך לגבי חוסר שינה, מחסור בכסף ושאר עניינים גשמיים.

בענייני נפש ורוח, לעומת זאת, זה הפוך לגמרי. כשאתה מתנתק מערך רוחני מסוים, זה לא מעורר בכך רעב או צימאון לאותו

השיחה ההיא, איתו, עדיין חרותה בליבי. זה היה לפני כ-30 שנה. שנינו היינו אז אברכים צעירים. למעשה זה היה יותר ויכוח משיחה

ערך. אדרבה, עם הזמן הניתוק רק מתעצם ואף מעודד התנתקות נוספות. מעין תגובת שרשרת. הפסקת ללכת למקווה? איבדת רגש לתפילה במניין. הפסקת להתפלל במניין? אתה מתקשה לשבת בהתוועדות ולהרגיש 'שייך'. הלב שלך הפך קר ואטום. אתה לא יושב בהתוועדות? בתוך זמן לא רב תשכח איך נראה ספר יהודי פתוח.

להסתפק בפרס ניחומים

לא סתם חז"ל אומרים, "אם תעזובני יום – יומיים אעזובך". זה לא עונש, זה תהליך. תהליך התנתקות נפשי. ואז, יום אחד אתה כבר לא מבין מה הבעיה בהופעה המודרנית שלך ושל ילדיך. בכך ששולחן השבת שלך הפך להיות חווייה קולינרית בלבד, בלי ריח של תורה. שהחיים שלך הם 'לייטיים' ברמה כזו שבעבר סלדת ממנה ואפילו בזת לה. זה כמובן לא ימנע ממך לשכנע את עצמך שזו בדיוק הייתה הבחירה שלך. שמלכתחילה התכוונת לאורח חיים שכזה, כי זה מה שמאז ומתמיד התאים לך. האמת היא שזה לא נכון. אתה בחרת רק את השלב הראשון, מקסימום השני, בתהליך. אל השלב התשיעי או העשירי וכו' בהתנתקות הרוחנית שלך הגעת כבר מכוח האינרציה השלילית, לא מתוך בחירה מודעת.

וכשיום אחד תגלה שטעית, ותעמוד על סף שבר נפשי עמוק עם תחושת חריטה נוראית, על חיים שלמים שבמו ידיך איבדת, ותאמר לעצמך 'שלא לכך התכוון המשורר' – זה ככל הנראה יהיה מאוחר מדי. או אז תיאלץ להסתפק בפרס הניחומים של... "אבל הוא מאוד מאוד מצליח".

* מסיבות מובנות שונו כמה פרטים בסיפור שבפחת הטור. כמו כן ברור שלא תמיד קיים קשר ישיר ומחייב בין התנהלות ההורים לבין בחירות הילדים

ענייני כבוד וקדושת בית הכנסת

יְשַׁכְנֵתִי בְּתוֹכְכֶם

כדי להצליח בחינוך חייבים להיות 'דוגמה חיה' מספר ר' ה צ, מרכז הארץ

'דוגמא חיה' מההורים היא הכלי החינוכי הכי יעיל שיש. אם הדברים אמורים בכל נושא, על אחת כמה וכמה כשמדובר בהלכות תפילה והנהגת בית הכנסת.

מתוקף עבודתי בלשכת חבר כנסת, חברים רבים מבקשים לדבר איתי ולשמוע מפי על נושאים חדשותיים.

אבל קיבלתי על עצמי 'בלי נדר' שלא לדבר בכלל ב'חזרת הש"ץ' וב'קדיש', וכן להשתדל שלא לדבר בשעת התפילה. זה לא תמיד קל, אבל המאמץ שווה את זה. כי שום

את ילדיי מסתכלים על סיטואציות שכאלו ושהם רואים מה באמת חשוב לי.

להחליף בית כנסת

עוד דבר שחשוב לי לומר והוא נושא בחירת בית הכנסת. מחד גיסא, ב"ה בשנים האחרונות יש 'רנסנס' של בתי כנסת וכל אחד יכול למצוא באחד מהם את מקומו. מאידך גיסא, זו לא בושה לעזוב בית כנסת בגלל דיבורים.

באופן אישי עזבתי בית כנסת עם הרבה חברים, מקום שהיה כף לנפש הבהמית שלי להגיע לשם, בגלל שעם דיבורים בתפילה אי אפשר לגדל ילדים. עברתי לבית כנסת אחר, שחלק ניכר ממתפלליו הם אנשים מבוגרים ובאופן אישי פחות מעניין לי שם, אבל תפילה זו תפילה!

לכולנו צריך להיות ברור דבר אחד: לבית הכנסת באים לא כדי לדבר אלא בשביל להתפלל!

שיחה בבית או בשולחן שבת, בנושא, לא תפעל ותשפיע על הילדים כמו 'דוגמא חיה'.

גורמת לאחרים לחשוב

לפעמים כשאני עוצר את השיחה באמצע, בגלל אמירת 'קדיש', אני נתקל בתגובות של תמיחה. מבטים שכאלו שואלים אותי: "אתה באמת לא מדבר ב'קדיש'!?"

דווקא התגובות האלו מראות לי כמה חשוב שאקפיד על הנהגה הזו, ועד כמה היא מראה לעומדים מן הצד שאפשר גם אחרת.

בתוך ליבי אני גם משוכנע שהקפדתי זו גורמת לאחרים לחשוב פעמיים לפני שגם הם מדברים בתפילה וב'קדיש'. היא מראה להם שעל אף כל הסיפורים ה'חמים' שבפי, יש לי גבולות ברורים של הלכה. אני גם נהנה לראות

החלשת המיקוד בתפילה

על פניו, אם נערכים לתפילה כמו לפגישה עם ה', לא ראוי להשאיר ביודעין אופציה המאפשרת להסתכל במהלך התפילה מי מתקשר או שולח הודעה. הנהגה שכזו אינה מעידה על 'עמידה לפני המלך' ועל כוונה יתירה בתפילה.

בברכה
א. ק. דרום הארץ

שהלוואי שיאומץ לפחות הוא, רציתי להוסיף ולהדגיש שאין זה 'חלק' כל כך, על פי ההלכה, להשאיר את הפלאפון דולק בתפילה. ולא רק אם הוא מכשיר מתקדם, אלא גם אם הוא מכשיר פשוט וכשר לכתחילה'.
אסביר: גם כשהמכשיר על מצב שקט, המיקוד בתפילה נחלש, לרוב, בגלל עצם קיומו של מכשיר דולק בכיס.

לכבוד מערכת העלון, בגיליון הקודם פרסמתם מכתב המעורר על 'כבוד בית הכנסת', ובו הצעה למחזיקי סמארטפון, שיחזיקו מכשיר נוסף, פשוט, ולבית הכנסת יבואו רק עם המכשיר הפשוט. זאת על מנת שהמכשיר החכם לא יסיח את הדעת מהתפילה.
לאחר הבעת תודה לכותב החשוב על הצפת הבעיה, ולפתרון החלקי שהוא הציע,

הקב"ה אומר בכל יום באופן חדש ממש 'פקוד פקדתי אתכם' ומשיח צדקנו 'עומד אחר כותלנו', ו'הנה זה בא' ויש להתכונן לקבל את פניו

אוויר של גאולה

שמחה וביטחון בגאולה הקרובה

מצווה היא עניין עיקרי בעבודה, כמו שכתוב 'עבדו את ה' בשמחה', 'עבדת את ה' אלוקיך בשמחה ובטוב לבב... מכל מקום, בשמחה של מצווה עיקר ההדגשה היא על (אופן) העבודה, שהעבודה צריכה להיות בשמחה, ואילו המדובר כאן אודות השמחה להביא את המשיח הוא – על השמחה כשלעצמה, שמחה בטהרתה, עבודה של שמחה לשם מטרה ותכלית דביאת המשיח".

ממשיך הרבי ומצביע על הדרך לשמחה הזו, "שמחה בטהרתה" כדי לפעול ביאת המשיח: "ובנוגע להקושי לפעול רגש של שמחה בטהרתה בחשכת הגלות – הרי, מכיוון שמוכרחים להביא את משיח צדקנו, על כורחך צריך לומר, שבסוף זמן הגלות ממש – נותנים כוחות מיוחדים שיוכל להיות עניין השמחה בטהרתה. והביאור – שמחה זו נעשית על ידי התבוננות שתכף ומיד ממש בא משיח צדקנו, שאז תהיה בכל העולם שלמות השמחה, שלכן, ישנו כבר רגש של שמחה בטהרתה (מעין ודוגמת שמחת הגאולה)".

בא' ויש להתכונן לקבל את פניו". ובשעת הגהת השיחה הוסיף על כך הרבי את המילים: "...ההכרזה שהקב"ה אומר בכל יום באופן חדש ממש...".

הדברים נפלאים ומרעישים: הקב"ה מכריז בכל יום מחדש באופן ד'חדש ממש", "פקוד פקדתי אתכם". והרבי מורה לפרסם זאת, ולעודד לבבות אחים נדכאים. בכל יום מחדש. באופן חדש ממש!

ולמרות השנים הרבות שעברו מאז, הבשורה הזו מוסיפה להדהד ולהחדיר שמחה וביטחון בלבבות.

כוחות מיוחדים "שמחה בטהרתה"

את אותה התרוממות רוח מיוחדת, ניתן לחוש גם בשיחת שבת פרשת תצא תשמ"ת, בה אמר הרבי כדלהלן:

"ויש לומר, שהדבר שעדיין לא עשו בשביל להביא את המשיח הוא – עבודת השמחה הרצויה בשביל להביא את המשיח:

"ואף שבוודאי היתה שמחה של מצווה בכל הדורות שלפני זה, שהרי שמחה של

בכווננו לעסוק בנושא של שמחה וביטחון בה', לאחר דברי הקודש ש'הנה הנה משיח בא", מובן שחלק מעניין כללי זה הוא גם השמחה והביטחון המוחלט בביאת המשיח בקרוב ממש.

היו אלו ימי מלחמת המפרץ (שנת תשנ"א). איומיו של הצורך העירקי על יושבי ארץ הקודש, הטילו מורא בלב רבים. בשלב הזה קם הרבי ועודד את רוח העם, בהבטיחו ש"ארץ ישראל היא המקום הבטוח ביותר" וכאשר לכך הוא גם הוסיף וצירף את דברי ה'ילקוט שמעוני' (ישעיה רמז תצט): "שנה שמלך המשיח נגלה בו... מלך פרס מתגרה במלך ערבי... וישראל מתרעשים ומתבהלים... ואומר להם [הקב"ה לישראל]: בני, אל תתיראו, כל מה שעשיתי, לא עשיתי אלא בשבילכם. מפני מה אתם מתיראים? אל תיראו, הגיע זמן גאולתכם".

באותה תקופה (שבת פרשת שמות תנש"א) אמר הרבי מילים מיוחדות ביותר: "יש לעודד ולחזק את רוחם של בני ישראל על ידי ההכרזה שהקב"ה אומר 'פקוד פקדתי אתכם' ומשיח צדקנו 'עומד אחר כותלנו', ו'הנה זה

טסים לרבי עם בננה טרוול
מנחם - 0524808474
מ"י: menachem.c@bananatransel.com

חדש!

הזמינו עוד היום!

0526632929 | או במ"י: ikeshher@gmail.com

הזמר שמסביר לחוגגים מהי הנפש האלוקית

60 הימים הרצופים של שני האדרים, חודשי השמחה, זימנו אותנו לשיחה בגובה העיניים עם אחד המוזיקאים החסידיים המוכרים, ר' ישראל בוש, אברך פעיל ומוכשר, שמעבר לכישרונותיו כזמר, קלידן ותקליטן, יש לו, מסתבר, עוד מגוון הפקות מעניינות שעליהן הוא חתום

אני מרגיש שליח, ובעצם מייצג את הרבי גם כשאני על הבמה. זה מעמיד לי תמרוך מאיר ובוהק על הסגנון בו אמור להתנהל האירוע

ב"ה, אנשים שלוקחים אותי לאירוע יודעים שזה מי שאני, וזה הסגנון שיהיה באירוע. להעיר, שבשנים האחרונות נכנסים סגנונות מוזיקה חדשים, יפים ומגוונים, אבל הם לא פסולים. אפשר לעשות אותם בצורה חסידית, ואפשר, לאידך, לקחת אותם למחוזות אחרים...

יש לך עוד הרבה פרויקטים...

אני מחפש תמיד מה ניתן לעשות ולפעול בתחומים הקשורים אליי, ואכן יש לי ב"ה מספר יוזמות חשובות. לדוגמה: "היי. אחת שתיים" – סידרת סרטונים מקצועית שערכתי על מנת להסביר לשלוחים וכל מאן דבעי, איזה מערכת הגברה דרושה להם, וכיצד לתפעל אותה כראוי. עבדתי על זה כחצי שנה! הפצתי זאת בחינם בין השלוחים ויש לזה ביקוש רב. דבר נוסף שהביא תועלת רבה לשלוחים, זה קובץ שמע של 'מקצבים למתופפים' שערכתי, ובו בצורה פשוטה אפשר לקחת מגוון של מקצבים עבור ילדים המתופפים בתהלוכת ל"ג בעומר וכדומה.

בשנה שעברה הפקתי "כינוס השלוחים למוזיקה", כשמו כן הוא, התכנסות של זמרים ונגנים באנ"ש, בה עוררנו אחד את השני על השליחות בתחום הייחודי שלנו, וגם התמקצענו בפרטים וחדושים בתחום זה. זה היה כינוס מושקע ומוצלח מאוד, ואני עובד כעת על הפקת הכינוס השני, בעז"ה בקרוב. יש לי גם פרוספקט שעשיתי לחתונות, ובו הסבר על השלבים של החתונה, עבור קהל שאינו שומר מצוות המגיע לאירוע, וכן דף מידע לחתן והכלה בתקופה של שידוכים ולפני השידוכים – דף שרץ והתקבל בעניין רב בין אנ"ש.

המוטו והמסר שלי הוא: בכל מקום, תחשוב על השליחות שלך, גם בכינוס. איך אתה מנצל את הכישרונות שלך לפעול ולהאיר את סביבתך בדברים ובתכונות המיוחדות שלך! אנחנו כאן כדי לפעול. לא כדי להעביר כרטיס. החיים שלנו צריכים להיות עם משמעות ופעילות – חיים של שליחות!

לאורחים 'על מה החגיגה'. אני מסביר לקהל מה זה 'בר מצווה', מה הסיפור של 'הנפש האלוקית' שמגיעה בגיל זה, מה עניינו של מאמר החסידות שהחתן אומר, וכך.

אשתף בהקשר זה בחוויה עוצמתית, שאיני יכול לשכוח:

היה זה בתקופת התפרצות הקורונה. הוזמנתי לנגן בחתונה של אנ"ש, ביחד עם הזמר החסידי ר' שמחה פרידמן, בבית הארחה גדול בנתניה, שאמנם היה פתוח לאוויר השמים, אבל נכחו שם יותר ממאה איש, כאשר באותו זמן היה אסור להתאסף יותר מ-10 אנשים.

כאשר החתן והכלה עוד היו בחדר ייחודי, הופיעה משטרה במקום. שני שוטרים נעמדו לצדי, והיה לי ברור שאקבל קנס גדול של 5,000 שקלים. השוטר ביקש ממני את המיקרופון והורה לכל הנוכחים להתפזר. אני אמרתי לעצמי, אני בשליחות, אני לא עוד 'אורח' פה. וגם בכל מקרה אין לי מה להפסיד ככה. ניגשתי לשוטר, קראו לו אחמד, אמרתי לו: "מה שלומך, אחמד? תגיד לי מה אפשר לעשות כדי שהאירוע החשוב הזה ימשיך?". דיברתי אל ליבו, והוא התרכך ואמר לי, "אם אתם מתפזרים ברחבי המקום 10 אנשים, 10 אנשים, ולא מתקרבים אחד לשני, אתה יכול להמשיך את האירוע. אבל, האחריות המלאה עליך!". אמרתי לו, "אוקי".

כינוס השלוחים למוזיקה תשפ"ג

עזבתי את האורגן והתחלתי לחלק הנחיות. פיזרתי את השולחנות בכל רחבי המקום, ודאגתי לחלוקת האנשים, "אתם יושבים פה, ואתם שם". זה היה מבצע רציני. השוטרים הלכו, החתן והכלה יצאו והחגיגה המשיכה. ב"ה השוטרים לא חזרו כבר. חזרתי הביתה והרגשתי אושר וסיפוק גדול על מה שהצלחתי לפעול.

ניחוח יהודי חסידי

איך אתה דואג לשמור על צביון חסידי באירועים שלך?

כאמור, אני רואה את עבודתי כשליחות, ואני מרגיש שאני שליח, ובעצם מייצג את הרבי גם כשאני על הבמה. זה מעמיד לי תמרוך מאיר ובוהק על הסגנון בו אמור להתנהל האירוע. תפקידי הוא להכניס ניחוח יהודי חסידי באירוע, ולא להפך חלילה...

ספר לנו בבקשה איך הגעת לתחום השירה המוזיקה

כבר מילדות נמשכתי מאוד למוזיקה. ככל אירוע הייתי עומד ליד הבמה ומתבונן בתזמורת, שומע וחש את הצלילים ואת מה שמעבר. כשהייתי כבן תשע הצטרפתי למקהלת הילדים 'ניצוצות', עם המנצח והפסנתרן העולמי ר' ישראל אידלסון. המקלה לא החזיקה מעמד הרבה זמן, אבל אני כבר נתפסתי לזה. ראיתי בזה חלום חיים, והמשכתי לשיר באירועים קטנים.

בתור ילד צעיר כבר הייתי מאוד כריזמטי ופעיל. ניהלתי פעילויות של צבאות ה', והפקתי כינוסים עם אמנים מפורסמים. הייתי צריך לשוות לעצמי קול בוגר, בשביל שהם לא ינתקו לי את השיחה...

בישיבה קטנה בלוד חליתי באופן שפגע ביכולתי להתאמץ ולשיר. ואז הבנתי שלא אוכל להגשים את החלום של השירה. בנוסף חוויתי קושי רב מכך שלא הרגשתי מספיק משמעות. שלא מספיק רואים אותי. הייתי מאוכזב מכך שאיני עושה כלום עם הכישרון המוזיקלי שלי.

מעת לעת אמנם ניגנתי על אורגן בכינוסים, בימי חודש אדר וכדומה – וייאמר לזכותו של המשגיח, הרב יוסף יצחק בוטמן שיחי, שממש חש את מצוקתי, נתן לי יחס אישי, עודד אותי ואף דאג לי מדי פעם גם לאירועים מחוץ לישיבה, ואני ממש מוקיר לו תודה על זה – אבל עדיין לא הרגשתי שאני ממצה את עצמי. למפרע מתברר שזה היה ממש לטובתי. המצוקה שלי גרמה לי לחשוב ולהתבונן הרבה על המשמעות של כל רגע בחיים ועל השליחות שהרבי מבקש מכל חסיד לפעול וליוזם, וחיכיתי להזדמנות לפרוץ ולפעול.

בישיבה גדולה בצפת נכנסתי לארגון את"ה, והייתי אחראי על כינוסים לילדים, ארגנתי מופעים מושקעים, מה שהתחיל לתת לי הרגשת סיפוק, ומשמעות.

מה שלומך, אחמד

יש משהו שמיחד אותך בין כלל המוזיקאים?

מה שמיחד אותי, לדעתי, זו השאיפה שאירוע בו אני מופיע יהיה מושלם. מעבר לחתונות וכנסים, אני מופיע הרבה בבר מצוות, ושמתי לב שיש חוסר משמעותי בהפקת האירוע. ההורים לא מודעים מה השלבים, וגם הקיטרינג והמוזיקה לפעמים לא מסונכרנים. אני לוקח אחריות ופיקוד על האירוע. זה בפן הגשמי. בפן הרוחני, אני מרגיש את השליחות שלי בתפקיד, ושמתי לב שלעיתים לא ברור לחתן הבר מצווה או

סכנת המסר העקיף

הרב מנחם מענדל מינצברג, משפיע ומרצה בכיר בענייני השעה

הנער שעמד מולי היה נבוכך למדי, ותחילה התבייש לשאול את שאלתו. היא נגעה לשלל תכנים הקיימים ברשת, שלכאורה ניתן להגדיר אותם כ'ניטרליים', כי הם לא עוסקים בדברים אסורים. "כמובן שאין זה אידיאלי לצפות בתכנים שכאלו", טען הנער, "אך לא יהיה זה נכון וחכם להפוך זאת לדבר אסור". על פניו, המענה הפשוט לשאלת הנער אמור להיות העובדה שחסימה רצינית לא אמורה כלל לאפשר מציאות בה יש נגישות לתכנים אלו. מעבר לכך: בהעדר גבול מוחלט וברור השולל צפייה בכל תוכן שאינו כשר ומומלץ 'לכתחילה', נוצרת מציאות מורכבת עד בלתי אפשרית בה כל אחד נדרש להחליט בעצמו בכל רגע נתון מה ראוי לצפייה ומה לא. כך אכן נהגנו כולנו כל השנים, כל בית לפי סגנונו, כאשר חתרנו ליצור פלטפורמות שונות מהציבור הכללי בכל תחומי חיינו, החל מעיתוני חדשות, המשך בעיתונים וספרי קריאה לילדים ונוער וכלה במשחקים ושלל חוויות לשעות הפנאי.

אלא שכאן יש נקודה עמוקה הרבה יותר. כוונתי לכך שבכל תוכנית, סרטון, מהדורת חדשות או כל פיסת תוכן אחרת, הדובר או היוצר יוצק מהשקפת עולמו ומאישיותו אל התוצאה המוגמרת. בצד המסרים הישירים יש גם לא מעט מסרים עקיפים, שלעיתים השפעתם על נפשות הצופים חזקה יותר, ודווקא בגלל היותם עקיפים ומוסווים.

ממש בהקשר הזה: "משפחתנו המורחבת מתחלקת לכמה זרמים וחצרות, וכל העת מתנהלת תחרות סמויה (וברוכה) איזה חוג יותר מהדר, יותר ירא שמים וכו'. לעיתים מדובר בזוטות של ממש, ולפעמים בנושאים רציניים יותר, אך נקודת המוצא תמיד היא ההכרה שמדובר בקהל ערכי, איכותי, המוכן להקריב רבות עבור ערכיו. לצערי, בדרך כלשהי נחשפה בתי לפרקים ספורים מתוך סדרת טלוויזיה שעסקה בחברה החרדית. הייתי בהלם. כל מה שהיה קודם לכן בעיניה טהור, איכותי ומודל לתחרות וחיקוי, הפך במחי שלושה פרקים לנלעג, צבוע ואפוף אינטרסים מכוערים. כל זאת למרות היכרותה האישית רבת השנים עם החלק הפנימי ביותר של החברה החרדית. איך מתקנים זאת?".

כאבה של האם מובן בהחלט, אך אין כל הפתעה בכך. כוחו של תסריטאי, במאי, צלם או אפילו איש הסאונד הוא בלתי נתפס בכל הקשור להעברת מסר סמוי ועקיף, ומכאן קצרה הדרך להשפעה על תודעתו ותפיסת עולמו של הצופה. כל זאת גם ללא כוונות רעות מוצהרות, ועל אחת כמה וכמה כאשר במקרים רבים מצטרפת לתמונה אגנדה שלילית מכוונת ומתוחכמת.

הרוח והאוירה

הבה נתבונן בתגובת הרבי לרעיון שנשקל בשנות המ"ם, לאפשר לסטודנטים העולים מברית המועצות הקשורים לחב"ד להשלים את לימודיהם באוניברסיטה בארץ. הרבי שלל את הרעיון בחריפות, ואנו זכינו לאבחנה יוצאת דופן על עוצמתה של החשיפה לעולם

אין לנו בררה אלא להגדיר בצורה חדה וברורה: תכני בילוי וצפייה היונקים ממקורות זרים הם, עבורנו, מחוץ לתחום!

הרחב, רוחו ותכניו. כך כתב הרבי: "לימוד באוניברסיטה באה"ק ת"ו מסוכן ביותר: הרוח והאוירה שם... עושה תהום מפרידה בין הלומדים שם להוריהם ולהחכמים וכו'. מחדירה בהלומדים שם את השיטה שהחכמה האמיתית נמצאת אצל הגויים, ועל היהודים להתאמץ להיות כמותם ולחדול להיות בטלנים. וכל שהוא גוי יותר, הוא אדם משכיל יותר ומושלם יותר וכו'. וזה שאין אומרים כל זה בגלוי ממש, כי אם ברמז קצת ובעקיפין על ידי כל ההנהגה שם שמכריחה המסקנה הנ"ל... – מגדיל הסכנה כמה וכמה פעמים ככה".

במילים פשוטות: ישנה סכנה רבה ("מסוכן ביותר") לאדם בעצם היחשפותו לאווירה זרה שיוצרת "תהום מפרידה" בין הרקע החינוכי והמשפחתי הרצוי ("הורים וחכמים"), לבין העולם אליו הוא נחשף כעת. וסכנה זו לא טמונה אך ורק בתכנים הבעייתיים, היא אורבת גם במעטפת, באווירה, ברוח הנושבת ("הרוח והאוירה שם").

שורות אלו נכתבו אמנם ביחס ללימודים באוניברסיטה, אך כל אדם המודע ולו במעט לעוצמת החשיפה לתרבות העולמית, רוחה ומושגיה הקיימים ברשת האינטרנט, מבין שהשוואה בין הדברים הינה מתבקשת.

יש לזכור שהמשמעות היחידה של העדר אמירה חדה וברורה מול התופעה, היא הסכמה של ממש למתרחש. על כן, אין לנו הפריבילגיה לשמור על שתיקה, אלא עלינו להגדיר בצורה חדה וברורה: תכני בילוי וצפייה היונקים ממקורות זרים הם, עבורנו, מחוץ לתחום!

לתרומות והקדשות: 058-4848782 (שמואל)

לעילוי נשמת מ' רבקה רות רומי ב'ר שמחה בונים ז"ל שוורץ נפטרה ז' בניסן תשע"ט

<p>לזכות הילדה שיינא בתיה (יפה) תח"י לאקשין, נולדה בר"ח אדר ב' תשפ"ה, וכל בני משפחתה שיח"י, ולזכות הוריה וזקניה, משפחות לאקשין ומינסקי</p>	<p>לעילוי נשמת הרה"ח עוסק בצ"צ הרב עמרם ז"ל ב'ר ברוך יהודה בלוי נפטר ז' באדר ב' תשע"ט</p>	<p>לזכות החתן הת' לוי שיח"י והכלה מ' אלטע פערל תח"י בלניצקי ליום חתונתם כ' באדר א תשפ"ד</p>	<p>לזכות הילד בן ציון הלוי שיח"י גבעוני נולד כ"ג בטבת תשפ"ד</p>
<p>לזכות הת' מנחם מענדל שיח"י קירשנבאום לרגל התחלת הנחת תפילין שיגדל להיות חסיד ירא שמים ולמדן</p>	<p>לזכות החתן הת' חנניה חיים צבי שיח"י והכלה מ' שפרה מלכה תח"י לרגל נישואיהם בשעטומו"צ ח"י באדר א' תשפ"ד</p>	<p>לזכות הח"ילת בצבאות ה' שולמית דיקשטיין לרגל יום הולדתה בכ"ג באדר</p>	<p>לעילוי נשמת אפרים בן יצחק צבי גלבוע נלב"ע י"ג באדר א' תשפ"ד</p>
<p>לע"נ יהודה טרייטל ב'ר דוד משה לוקשינסקי נפטר י"ז שבט תשע"ט</p>	<p>לזכות החתן הת' יוסף והכלה מ' חנה שיח"י דמיחובסקי, לרגל חתונתם כ"ד באדר א' תשפ"ד</p>	<p>לע"נ אבי הרב ישראל ב'ר משה ע"ה, נפטר בשושן פורים תשמ"ח הוקדש ע"י בנו ר' משה שיח"י ברונמן</p>	<p>לזכות הת' לוי יצחק קליינמן לרגל חבר מצווה י"ט באדר א' תשפ"ד</p>